

Sygn. akt IV KZ 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **J. W.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 1 czerwca 2016 r.,
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 lutego 2016 r.
odmawiające przyjęcia kasacji złożonej od prawomocnego wyroku Sądu
Okręgowego w K. z dnia 6 października 2015r.,

postanowił:
uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji złożonej przez obrońcę adw. A. W. od wskazanego powyżej wyroku z powodu nie uzupełnienia braku formalnego w postaci wniesienia opłaty od skargi. Do uiszczenia opłaty w terminie siedmiu dni zostali wezwani skazany i jego obrońca. Obrońca w określonym powyżej terminie, pismem z dnia 18 stycznia 2016r., wniósł wprawdzie o zwolnienie skazanego od obowiązku uiszczenia tejże opłaty, nie sprecyzował jednak powodów takiego żądania. Został zatem wezwany do uzupełnienia w tym zakresie wniosku, czego jednak nie uczynił. Skutkowało to odmową przyjęcia niespełniającej kryterium określonego w art. 527 § 1 k.p.k. kasacji.

Następnie w granicach siedmiodniowego terminu, liczonego od daty odebrania zaskarżonego zarządzenia, obrońca złożył pismo (k. 1523), w którym wniósł o „przywrócenie terminu do uzupełnienia dokumentacji związanej z zwolnieniem z opłaty od kasacji”, wskazując na „pomyłkę obsługi administracyjnej”

jego kancelarii i twierdząc, że nie może ona skutkować negatywnymi konsekwencjami w sferze uprawnień procesowych skazanego. Dołączył do tego pismo skazanego, który zaprezentował powody niemożności uiszczenia opłaty kasacyjnej. Pismo obrońcy zostało potraktowane jako zażalenie na zarządzenie z dnia 23 lutego 2016r. i przedstawione Sądowi Najwyższemu, o czym obrońca został poinformowany zarządzeniem z dnia 6 kwietnia 2016r. (k. 1528), w którym wskazano również, że termin z art. 120 § 1 k.p.k. nie jest terminem zawitym i nie podlega przywróceniu oraz że zaskarżeniu nie podlega rozstrzygnięcie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji. Te okoliczności zadecydowały o uznaniu pisma obrońcy jako zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo obrońcy z dnia 3 marca 2016r., trafnie potraktowane jako zażalenie na odmowę przyjęcia kasacji, zasługiwało na uwzględnienie, choć nie z powodów w nim wskazanych. Należało w tym zakresie skorzystać z reguły interpretacyjnej przewidzianej w art. 118 § 1 k.p.k.

Zdaniem Sądu Najwyższego, niedołączenie do wniosku o zwolnienie od opłaty kasacyjnej dokumentów wskazujących, że jej uiszczenie ze względu na sytuację rodzinną i majątkową skazanego byłoby zbyt uciążliwe (art. 623 k.p.k.), nie powinno być uznane za brak formalny wniosku. Tym samym niewłaściwym postąpieniem było wezwanie obrońcy do uzupełnienia wniosku „poprzez doprecyzowanie”, na jakiej podstawie domaga się zwolnienia skazanego od opłaty kasacyjnej. Takie wezwanie skierowane do autora wniosku nie wywołało skutków, które upoważniałyby do uznania żądania zwolnienia od opłaty kasacyjnej za bezskuteczne w rozumieniu art. 120 § 2 k.p.k. i w konsekwencji do odmowy przyjęcia kasacji na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. Wniosek o zwolnienie od opłaty kasacyjnej powinien być zostać zatem merytorycznie rozpoznany. Skoro jednak tak się nie stało, a było to powinnością właściwego organu Sądu odwoławczego, należało zaskarżone zarządzenie uchylić, co pozwoli Sądowi drugiej instancji rozstrzygnąć kwestię zwolnienia skazanego od opłaty kasacyjnej. Od sposobu jej załatwienia uzależnione będzie dalsze procedowanie okołokasacyjne.

kc